

Hoofdstuk 107

Lieve kleinkinderen,

Vroeger, toen ik nog hoofd van een Christelijke lagere school was, zei ik altijd tegen de mensen dat wij niet beter waren dan een openbare school, maar dat wij probeerden anders te zijn, meer probeerden in de voetsporen van Jezus te wandelen.

In de voetsporen van Jezus wandelen, dan moet je in de praktijk een eenheid zijn. Dat was de opdracht van Jezus!

Maar wat brengen wij mensen er in de praktijk van deze opdracht van Jezus weinig terecht.... Dat begon al in die eerste Christengemeente in Jeruzalem. Lees onderstaand verhaal maar.

En wat is er al eeuwenlang een vreselijk grote verdeeldheid onder de Christenen onderling. Om moedeloos van te worden. Hoeveel verschillende kerken zijn er alleen al in Nederland. De ene professor in de theologie weet het nog beter dan de andere professor. Hoeveel ruzies zijn er onder Christenmensen.... Het is om je diep, ja heel diep te schamen!

Omie en ik hebben in bepaalde situaties ons zelf heel vaak de vraag gesteld: 'Wat zou Jezus nu gedaan hebben?'

Hoofdstuk 107 - De zeven mannen - Handelingen 6 : 1 - 7

In die tijd woonden er in Jeruzalem nogal veel Joden die in niet in Israël waren geboren. Ook spraken zij de taal van het oude volk Israël niet. Dat was helemaal niet erg, want behalve de taal van hun geboorteland spraken zij ook Grieks. Deze taal sprak en verstond iedereen in het grote Romeinse Rijk. Maar toch? Het waren 'buitenlanders'. Het waren wel Joden, maar geen Joden zoals de in Israël geboren Joden, de Hebreeërs. En soms (misschien stiekem wel vaker) voelden de Hebreeërs zich meer dan hun Griekse volksgenoten. Ja, zagen ze een beetje uit de hoogte neer op die 'Griekse' Joden.

Dat deze Griekse Joden een aparte groep vormden was vooral duidelijk zichtbaar op de sabbat. Zij gingen dan naar hun eigen synagogen waar Grieks gesproken werd. De Hebreeërs, die door de week ook wel gewoon Grieks spraken, wilden op de sabbat in hun eigen synagoge geen woord Grieks horen. Nee, in hun eigen synagoge moest verplicht hun eigen oude taal, het Aramees gesproken worden. De oude heilige taal van Mozes en de profeten.

De inrichting van de Griekse synagogen was precies gelijk aan die van een 'Hebreeuwse' synagoge. Er werd gebeden en gezongen en iedereen die het wilde mocht een stichtelijk woord houden. Ook gaven deze Grieks sprekende Joden veel geld aan de arme mensen en weduwen in hun synagogen. Dat was ook nodig, om reden dat velen van hen in hun geboorteland al hun bezittingen hadden verkocht en de laatste jaren van hun leven in Jeruzalem, dichtbij de tempel van God wilden wonen.

Sommigen van hen waren rijk. En er waren meer die het financieel goed konden doen. Maar de meesten van hen leden stille armoede. Ze waren niet uit weelde naar Jeruzalem verhuisd. Maar hier in dit oude land van de Joden wilden ze sterven en begraven worden. Als ze de kans kregen kochten ze een stuk land bij de Noordermuur, met een rotsgraf erin. Daarin wilden ze begraven worden, '*onder het altaar*', zoals ze dat noemden.

Omdat het land om Jeruzalem erg duur was, ging vaak al hun geld hieraan op en wanneer ze stierven bleef de familie in grote armoede achter.

Gelukkig was er dan het synagogenbestuur dat zich het lot van deze families aantrok en de weduwen financieel ondersteunde. Meestal was er dan geld genoeg, want in veel landen werd op bepaalde tijden collectes gehouden voor de arme Joden in Jeruzalem.

Nu hadden erg veel van deze Griekse Joden zich laten dopen. Zij waren opgenomen als volwaardig lid van de eerste Christengemeente. Niet langer vormden zij een aparte groep, maar samen met de Hebreeërs kwamen zij samen in hetzelfde gebouw, in hetzelfde vertrek. *Ze waren immers in Jezus allemaal één!* Allemaal hadden ze dezelfde Geest ontvangen, ze geloofden in dezelfde Heer, hadden deel aan hetzelfde verbond en waren leden van de ene Kerk van Jezus Christus.

De twaalf apostelen legden altijd de nadruk op deze woorden. Nooit mochten de Hebreeërs zich meer voelen dan de Grieken. Griekse Joden waren niets minder dan de Hebreeërs, Joden die in Israël geboren waren. Had de Here Jezus de laatste nacht dat hij op deze wereld was niet gezegd **dat zij allemaal één waren!**

Maar toen de eerste Christengemeente steeds groter werd, ontstonden de eerste 'problemen'. De Hebreeërs, hoewel ze de Here Jezus boven alles lief hadden, bleven het toch echte Joden die de wet van Mozes, de oude profeten en de tempel heel belangrijk vonden. Ja, ook als een volgeling van Jezus, moest je je wèl aan de Joodse wetten houden.

En dat begrepen de Griekse Joden niet zo goed. Niet dat zij de wet van Mozes verachten, maar Jezus had zelf gezegd dat de tempel verwoest zou worden en dat hij zou alle dingen nieuw zou maken.

Dit meningsverschil gaf toch ‘problemen’, met als gevolg dat toch de Hebreërs zich betere Christenen voelden dan die Griekse Joden, die zo veel jaren tussen de heidenen gewoond hadden.

Het was niet alleen dit verschil van mening wat de spanning tussen deze twee groepen veroorzaakte. Er was ook nog de kwestie van steun geven aan de weduwen en de armen in de gemeente. Er was niet zoveel geld meer als eerder. Daar kwam bij dat er steeds meer mensen zich lieten dopen en dan ook bij hen hoorden. Er waren nog wel steeds mensen die hun bezittingen verkochten, maar lang niet meer zoveel als in het begin. Ook de vrome Barnabas kon zijn land maar één keer verkopen. De mannen die voor de apostelen het geld onder de arme mensen moesten verdelen, allemaal Hebreërs, hadden geen geld genoeg om iedereen die het nodig had voor een week lang geld te geven. Nee, zij moesten elke dag zelf eten kopen om aan de armen te geven. Soms was er te weinig eten voor allemaal. En wat was dan de praktijk? De weduwen van de Grieks spreken Joden werden overgeslagen en leden honger....

Ja, wanneer de ‘eigen’ Hebreeuwse weduwen eigenlijk al te weinig kregen, hoe kon je dan eten geven aan die ‘halve’ Joden, die Griekse weduwen die zich niet eens aan de wetten van Mozes hielden?

Natuurlijk mocht dit zo niet langer doorgaan. De Grieken, die het in hun eigen synagogen zo anders gewend waren geweest, deden hun beklag bij de apostelen. *‘Zijn wij dan minder, dan de anderen?’* zeiden ze bitter, ‘dat onze weduwen overgeslagen worden bij de uitdeling van eten? Moeten Jeruzalemmers die ons niet kennen en niets van onze omstandigheden afweten, uitmaken wie van ons recht op eten heeft? Zijn wij niet goed genoeg om onze eigen zaken te behartigen?’

De twaalf apostelen begrepen dat dit veranderd moest worden. Als dit zo door zou gaan dan zou een deel van de Christengemeente zich afsplitsen. Een kerkscheuring....! *En dat mocht nooit, nooit gebeuren!* Wat moesten de mensen van Jeruzalem wel niet van hen denken wanneer zij met ruzie uit elkaar gingen? Dit probleem moest opgelost worden en dat kon niet met een paar vriendelijke woorden. Daarvoor was er te veel gebeurd. Hier moest recht gedaan worden. Daarom riepen de apostelen alle gelovigen bij elkaar en zeiden: ‘Vrienden, het is niet goed geweest dat wij de uitdeling van het eten aan de armen alleen aan de Hebreërs hebben overgelaten. Het was beter geweest dat wij dat zelf hadden gedaan. Maar nu de gemeente zo groot is geworden kunnen wij dit werk er niet bij doen. Want dan zouden wij geen tijd hebben om het goede nieuws over Jezus te vertellen. En dat is niet goed.

Het beste is dat wij nu zeven mannen kiezen uit de Grieks sprekende Joden, mannen waar iedereen respect voor heeft en die zich laten leiden door de Heilige Geest. Wij zullen hun opdracht geven om voor al het eten te zorgen. Dan kunnen wij onze tijd gebruiken om te bidden en het goede nieuws van Jezus te vertellen.’

Niemand van de aanwezigen had bezwaar tegen dit voorstel en zo werden er zeven mannen gekozen die in het vervolg voor alle weduwen en alle arme mensen zouden zorgen.

De eerste van de zeven mannen die gekozen werd was Stefanus, een diepgelovig man die vervuld was van de Heilige Geest. De laatste was Nicolaüs, een proseliet uit Antiochië. En zelfs tegen deze man die vroeger een heiden was en ook geen Joodse ouders had, maakten de Hebreeërs geen bezwaar.

Nadat de apostelen hen de handen opgelegd en een gebed uitgesproken hadden begonnen deze zeven mannen met hun werk. Vanaf deze tijd kwamen er geen klachten meer van de armen en was er van onenigheid geen sprake meer. *De eenheid in de jonge kerk van Jezus Christus was bewaard gebleven.*

Steeds meer mensen luisterden naar het goede nieuws over Jezus. Het aantal gelovigen in Jeruzalem werd snel groter. En ook een grote groep priesters ging in Jezus geloven.

Kerkraam – afbeelding van Stefanus, de diaken

